

Nói Với Con

Người viết: Võ thị Xuyên (bà Huỳnh Mộng Tuyên)

Ngày tôi bước vào tuổi 60 mười, cái tuổi của "lục tuần nhĩ thuận", ngồi trước cái bánh sinh nhật, mà con gái đã thức dậy từ khi mặt trời còn ngủ say, để kịp hoàn thành trước 8 giờ, cái giờ mà cách đây 60 năm, tôi được sanh ra ở một thành phố sương mù.

Hạnh phúc ở đây không phải vì miếng bánh ngọt lịm trong miệng, mà là sự quan tâm chân tình của các con. đối với mẹ.

Nhìn gương mặt buồn buồn của con gái, tôi đoán được nỗi lo lắng của con khi thấy mẹ tóc đã ngả màu muối nhiều hơn màu tiêu. Da mặt cũng đã lấm lấm những nốt đồi mồi nâu nâu, mắt không còn tinh anh lạnh lẽo như xưa. Nhưng lúc đó tôi vui lắm, nhìn quanh thấy toàn màu hồng ấm áp, trong lòng niềm vui rộn ràng, hân hoan và quên rằng mình đã bước vào tuổi hoàng hôn. Thấy tôi tươi vui, con gái hỏi tôi:

"Ngày hôm nay là ngày đẹp và hạnh phúc nhất của má phải không?"

"Ồ không" - tôi đáp - cặp mắt con tôi tròn xoe kinh ngạc.

Tôi bắt đầu nói từ tốn:

"Ngày đẹp và hạnh phúc nhất của đời mẹ là ngày được ông bà ngoại nắm tay dẫn đến trường lần đầu tiên trong đời, tung tăng với chiếc áo đầm màu trắng điểm bông hồng lá xanh.

Khi má ra trường đi làm có tháng lương đầu tiên đem về đưa cho bà ngoại cũng là ngày đẹp và hạnh phúc nhất của má.

Ngày đẹp và hạnh phúc nhất của má là ngày gặp ba và ngày cảm nhận được tình yêu đầu đời.

Đến một ngày nọ, khi Đà Lạt bắt đầu có những hoa anh đào nở rộ, là lúc con chào đời, mẹ tròn con vuông trong sự hân hoan chờ đợi. Đó cũng là ngày đẹp và hạnh phúc nhất của má.

Năm 1975, sau một tháng dài đằng đẵng không nhận được tin tức gì của ba, khi ba còn lênhên ngoài biển khơi. Ngày đẹp và hạnh phúc nhất cũng đến với má, khi nhìn thấy ba con bơ phờ lão đảo bước vào nhà với những giọt nước mắt sung sướng.

Đón ông ngoại từ trong trại tù ra, dáng ông bước đi xiêu vẹo, đeo trên vai chiếc túi mỏng te, mà tưởng chừng như nặng lắm. Thấy má, ông ngoại con nở nụ cười méo mó trên gương mặt nhăn nheo khổ sở sau bao nhiêu năm tù tội vô lý. Má xót xa lắm, nhưng cũng là ngày đẹp và hạnh phúc nhất của má đấy con ạ.

Có một chiều mưa tầm tã, xuân đã chuyển sang hè, cái nóng bức được hạ bớt trong cơn mưa đầu mùa, trong gió của má đựng một con gà quay thơm lừng, cho bữa ăn chiều. Đó là tiền lời bán được của ngày đầu tiên khi mẹ bước ra chợ đời, sau những tháng ngày đổi thay điều linh của cả một đất nước. Ngày ấy cũng là ngày đẹp và hạnh phúc nhất.

Rồi thời gian lặng lẽ trôi qua chậm chạp, như những bước chân chiều về, khi tan buổi chợ. Cho tới một ngày vợ chồng con đón ba má ở phi trường Los Angeles của xứ cờ Hoa. Đó cũng là ngày đẹp và hạnh phúc nhất của má.

Cho đến bây giờ, mỗi sáng thức dậy, nghe tiếng nói của người bạn đời, biết được sức khỏe vẫn bình thường, nụ cười vẫn nở trên môi, vậy là những ngày ấy, là ngày đẹp và hạnh phúc nhất cuộc đời của má rồi.

Hôm nay ngồi đây khi tuổi xế chiều đã đến, má luôn nghiệm một điều rằng, cuộc sống quanh ta luôn xao động, nhưng cuộc đời 'ôi thật là dễ thương'. - / -

BPT: Hình từ Internet.

